

Király László
HÖLGYEK! URAK!

Legelső traktátusom lényege/magva:
az idegbeteg diktátorok és a
szifiliszos pártvezérek kora/százada.

Melyben azt daloltuk térdig-sárban,
hogy *Mint a mókus fenn a fán,*
meg: *Hős tűz a szemekben, vesszen az ellen!* –
és *Megelőzzük a percet, az órát...*

Addig kezdtük-végeztük lángvörösén, míg
Incze Pista bá is megtanulta Csíkfalván;
de legrosszabb esetben is:
tette magát, részegen.
Szóval, amíg ki nem szállt taknyos fejünkből
a *Mennydörög az ágyú, csattog a kard.*

Felejtettünk sokat és lelkesen, e földön.
Csak a szénapadláson, odafönn
bújt egy-egy lobogó, rongyzsákba burkolózva,
évekig hallgatva a dühbe recsegő
diófa biztatását: – Kitartás!

Hű szelek őrzik a szablyasuhogást, míg
a kard maga szundít félálomban. Vár.
Századokig tudnak várakozni ezek.
És nem térdelnek enyészet elé. – –

Noshát, e kettő:
a dal meg a kard
első találkozásunk lényege/magva.

Hozzászólás?

Ha nincs – köszönöm.

OTTHONI. IDILL

Végső soron,
és teljes mélységében,
felfoghatatlan,
hogy azok után
és ezek után
még mindig fölkel a Nap.

Gerléink hajnali hangversenye
igyekszik feledtetni
az örök, állandó hangzavart.

Halottaim – egyre messzebb.
De Király Zoltán kardvirágot ültet,
s a tűzliliom hűsége is
tanítható lenne.

Mályva, orgona, aranyeső.
Marci, bölcs mókusunk, félelem nélkül
diót lakomáz. Cókmók, a házi süni, kivel
naponta tanuljuk egymást,
mint elszánt könyvbolond,
böngészi udvar és kiskert
szárazlevél lapjait.

Időnként ül az ember, hallgatagon,
egy történelmi lépcső izzó kőlapjain,
saját háza előtt, és
megsimogatna valakit.

Agyonlőtt Tigris-kutyánk emléke-lelke
úgysem hagyja enyészni a múlt időt,
ötven év után is visszajár,
míg az ősök haragos szelleme
mind mélyebbre rejtezik a házfalakba...

O tempora!... – Csupa idill.
Lehetséges, Uram,
hogy még mindig van otthonunk?!
És valaki még mindig közeleg az úton...?

ELLENŐRZŐ DOLGOZAT

*Várad B. László írónak – a „Piros”-nak odaáttra
Grüße aus Frankfurt/Main*

1980. október 10.

Kedves Mester!

*Mindig is gondolkoztam rajta, hogy én miért nem
lettem forradalmár; de hátha csak kocaforradalmár
lett volna belőlem. És mire a nehezen agyonverhetők
szomorúsága végleg megüli majd szívemet, és már
csak rángó nyelvvel integetek a libegő bugyik után...
...Ó, mester, a mazuri darvak szállodám felett húz-
nak délre; hát ember az olyan, aki felteszi a kérdést
és van pofája meg is válaszolni? Bizony az...*

*Az Ön frankfurti könyvvásáraon ólálkodó híve
A Piros*

I.
A legnagyobb, leghíresebb,
legvérfagyasztóbb forradalmárok a
Jézus Krisztus születése utáni 20-ik
évszázadban éltek, mert a rendezők
akkor kezdtek mindenfélét
forradalomnak nevezni.

II.
Forradalmak azelőtt is előfordultak,
de akkor még a nép egyszerű fiai,

elnyomott munkások és kizsákmányolt
dolgozó parasztok,
nem tudhatták, hogy mi az.

III.

A legbátrabb forradalmárok elszántak és
szegények voltak, általában, majdnem
mind – és ennélfogva becsületesek.
Ebből lett elegük hirtelen.
Okosak is voltak, egytől-egyig!

IV.

Vezérek szikrázó szava
csóvát vetett a nyomorba száradt világra.
Ők maguk kidobálták a gazdagok
jogtalanul szerzett cifra bútorait
az utcára, barikádnak.
És a villamosokat.
Szerették a népet.

V.

Lerombolták az egészségtelen, dohos
börtönöket, hogy soha többé ne lehessen
bezárni minket igazságtalanul!
Legeslegvégül elhatározták, hogy
lerombolnak mindent, s építenek újat.
Levágatták a hajukat.
Vagy megnövesztették.
Levágatták egymás fejét.
Sokat énekeltek.

VI.

Minden, amit építettek a népnek –
mostanában kezd leomlani, mert mi már
a 21-ik században élünk,
Krisztus után.

A HACSEK ADOLF FEDŐNEVŰ EMBER

Üldöző álmoktól ronggyá gyötört,
idők rézmozsarában apróra tört,
porrá zúzott szívvel tudatom:

Soha nem lazuló szorongással és
türelem nélkül viselt tevékenység után,
minden folyó év, hó minden napján, percén
távozom az élő élők sorából.

Emlékem poharas asztaloknál,
gyanútlan beszélgetésekben,
szép, jó, naiv s hű férfiak között –
örökké élni fog.

Feledhetetlen és vissza-visszajáró
szavaimat ezrek idézik majd.
Vagy csak egynéhányan, de azok ezerszer.

Fejfámon ez lesz/van:
*Beteljesül minden rémálom és
mindenkor s – hol készületlen talál*

Temetésemről később intézkedem.

Nemsokára verset írnak rólam.

AZ „ARANYKOR” RAGÁLYAI

Elkapott bennünket
a fertőző egészség!
(Elkaptuk, végső védekezésül,
a fertőző egészséget.)

Rohantunk, bukdácsoltunk megszállottként.
Szeretőink semmit sem értettek.
Vagy nagyon is jól értettek mindent.
És halálra váltak:
- Nem erről volt szó! Soha erről...!
Nyakunkra hág a végzet.

Mért nem lehet úgy, hogy odakint is
legyetek - de idebent is?!
Halálra mar bennünket a rémület.
Mért kell éjt nappá téve félténünk
a *tudjátok-miteket?!* Amiről esküvel
hazudtátok, hogy csak a mienk.
Uram, ha a mienk - legyen úgy!

Vágjátok egymást téren-mezőn, míg
meg nem vesz egy szálíg az isten szele!
De *azt* tessék épen itthon hagyni - *Nekünk!*

A múlt csak múlt.
De a jövő - jövő.

Táncoltassátok vérpadra
konok fejetek - dicsőség-füstért!
Illesszétek bitóhurokba nyakatok -
megköszöni majd egy tűnő haza.
Ám amit nekünk ígértetek -
ne merjétek magatokkal vinni!
Megfullasztjuk minden álmatok!

Csatára.....Fel!